

I den lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i Lyrikkspalten.

Velkommen og lykke till! Tove Rutle – lagleder

Det finnes slike som

Det finnes slike som mer tilpasningsdyktig lever sine liv.

Både de og omgivelsene deres er harmoniske.

På alt har de en løsning og et riktig svar.

De gjetter med én gang hvem som er hvem, og med hvem, med hvilket formål, hvor de er på vei.

De setter to streker under den eneste sannheten,

kaster unødvendige fakta i makuleringsmaskinen, og ukjente personer i mapper beregnet på slike.

De tenker bare så mye som det lønner seg, ikke et øyeblikk lenger, for bortenfor det øyeblikket ligger tvilen på lur.

Og når de avskjediges fra tilværelsen, forlater de sin post gjennom de anviste dørene.

Av og til misunner jeg dem. – heldigvis går det over.»

WISLAWA SZYMBORSKA FRA
«LIVET ER DEN ENESTE MÅTEN»

Å få velge dikt til *Utposten* ser jeg på som særdeles hyggelig. Lyrikkspalter er viktige arenaer for å spre dette stebarnet i litteraturen. I bokhandlene er ikke lyrikk viet mye hylleplass. Lyrikk selger ikke sier bokhandlerne.

Jeg skulle kanskje valgt Prøysen fordi det er Prøysen-jubileum i år, og siden jeg er oppvokst på et «jintrom» oppi Vang, nå Hamar. Eller kanskje valgt en annen stor poet fra hjemtraktene; Rolf Jacobsen. Jo eldre jeg blir, jo mer betyr hans lyrikk for meg. Hans dikt «Til deg» er et særdeles vakkert kjærlighetsdikt.

De to nevnte hedemarkingene er kjent for de fleste og derfor har jeg valgt en mindre kjent forfatter. Med gode kollegaer vil jeg dele diktet «Det finnes slike som» av den polske poeten Wislawa Szymborska.

Dessverre er det lite av det hun har skrevet som er oversatt til norsk. Szymborska fikk nobelprisen i litteratur i 1996. Hun ble ofte omtalt som «Poesiens Mozart». Hun har en enkel og åpen uttrykksform, men samtidig evner hun å speile hverdagens kompleksitet. Hun skriver om livet uten å bli plump eller banal. Som i mange andre av hennes dikt, forteller hun også i diktet «Det finnes slike som» om noe vi alle egentlig vet. Her ironiserer hun over hvordan man kan skape seg et trygt, forutsigbart og harmonisk liv. Hvordan gjøre det «riktige».

I vår tid hyller vi mer enn noen gang individualistene; de flinkeste, de feilfrie.

Ulikhetene blir større. De som faller utenfor blir tydeligere.

Alle har ikke et stort nettverk. Alle blir ikke fremsnakket og får «likes» på Facebook og Twitter.

Som en av mine pasienter sa til meg etter statsministerens nyttårstale: «Jeg har ikke bare hull i CV'n. Jeg har ingen CV».

Alle kan ikke være best. Alle kan ikke være like lønnsomme. Det blir færre jobber for ufaglærte. Vi vil fortsatt ha rusmisbrukere. Det vil fortsatt være noen som faller langt fra stammen og noen vil være mindre produktive enn det samfunnet ønsker.

Vi allmennleger møter alle disse menneskene. Vi har en unik posisjon og mulighet til å tale deres sak i det offentlige rom. Vi observerer, og det er vår plikt å dokumentere.

Vi skal ikke kunne reserve oss. Ikke «tenke bare så mye som det lønner seg» som det står i diktet. Da må vi tåle at vi ikke bare får «likes».

Jeg sender stafettpinnen videre til min gode kollega Kari Anne Haug ved Bogerud Legesenter i Oslo.

Hilsen fra
SIGRUN JØRSTAD